

עפ"ת 72448/01/23 - איי סי טכנולוגיות מתקדמות בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 72448-01-23 איי סי טכנולוגיות מתקדמות בע"מ נ' מדינת ישראל

לפני **כבוד השופט אינאס סלאמה**
המערכת **איי סי טכנולוגיות מתקדמות בע"מ**
ע"י ב"כ עוה"ד פאיז יונס

נגד **מדינת ישראל**
המשיבה

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה בהמ"ש 6114-11-22 מיום 19.1.2023, במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשתה של המערערת להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 90520025603 (להלן גם: "הדו"ח") שעניינה עבירה של מהירות מופרזת מיום 2.12.2020.
2. בבקשה להארכת מועד שהגישה המערערת לבית המשפט קמא, התבקש בית המשפט להאריך את המועד להישפט תוך שנטען, כי לחברה נודע על הדו"ח לאחר ש"שוגר לחשבון הבנק שלוה עיקול מטעם המרכז לגביית קנסות". המערערת פנתה למדור פניות נהגים במשטרה "על מנת לברר פשר הדברים וכי ביום 14.11.2022 תשובת מפנ"א הייתה כי רשום לחובת בין היתר דו"ח התנועה המושא הבקשה...". המערערת טענה, כי באישור המסירה שהומצא על ידי מפנ"א צוין, "מען בלתי מספיק" ומשכך, אין המדובר בהמצאה כדין. לבקשה צורף תצהיר "הבעלים של המבקשת".
3. בתגובה של המשיבה לבקשה בבית המשפט קמא נטען, כי המערערת ידעה על אודות הדו"ח "שהוסב על שמה, וכן פנתה למפנ"א ביום 16.9.2021". המשיבה אף צירפה את תשובת מפנ"א מיום 19.9.2021, בה נדחתה בקשת המערערת להסבת הדו"ח מאחר והיא הוגשה באיחור לאחר שחלפו 90 הימים.
4. בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, תוך שקבע כי משלוח הדו"ח בדואר רשום מקים חזקת מסירה, כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח אי קבלת הדו"ח מסיבות שאינן תלויות בו. נקבע, כי "אף שמאישור המסירה עולה כי הדו"ח הוחזר בציון 'מען בלתי מספיק' הרי שב"כ המבקשת (המערערת - א' ס') פנה למפנ"א בתאריך 16.9.2021, בבקשה להסבת הדו"ח, ומכאן, שהמבקשת הייתה מודעת לקיומו של הדו"ח לכל המאוחר במועד זה, אך הבקשה הוגשה בחלוף למעלה משנה

מבלי שהמבקשת הציגה הסבר לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה". עוד נקבע, כי המערערת לא העלתה נימוק מיוחד אחר המצדיק הארכת המועד.

5. המערערת מאנה להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזרה על טענותיה כפי שקיבלו ביטוי בבקשה מלפני בית המשפט קמא. נטען, כי המערערת "שלחה תצהיר הסבה ביום 16.9.2021 משמצאה כי רשום לחובתה חוב במרכז לגביית קנסות וכי היא סברה כי הדו"ח הוסב". אשר למכתב מיום 19.9.2021, הרי שהוא "מעולם לא הגיע לב"כ המערערת וכי עת היא שלחה בקשה להארכת מועד בעניין דו"ח זה, יצאה מנקודת הנחה כי ההסבה בוצעה". עוד נטען, כי אין המשיבה יכולה "ליהנות מברבילגיה במובן שהיא תפתח בגביית חוב במרכז לגביית קנסות מבלי שהמערערת מלכתחילה קיבלה לידיה כדין את הדו"ח...".

6. בדיון לפניי חזר ב"כ המערערת על נימוקי הערעור וציין, כי מעולם לא התקבלה אצל המערערת הודעה על כך שלא בוצעה הסבה. כעבור שמונה חודשים התקבל עיקול בחשבון, אך "לא עשינו קישור שלא בוצעה הסבה". המערערת הזמינה את הדו"ח וחיפשה את אישור המסירה אך זה לא נמצא. הוא שב והלין על כך, שהמשיבה פועלת לגביית חוב מבלי שהתבצעה לגביו מסירה.

7. ב"כ המשיבה התנגדה לערעור וציינה, כי צדק בית המשפט קמא בהחלטתו. יתרה מכך, בעקבות פנייה של המשיבה למפנ"א, הוברר כי המכתב "לעניין אי ביצוע ההסבה נשלח לב"כ המערערת לכתובת המייל שהופיעה בבקשה". ב"כ המשיבה הציגה עותק המייל לב"כ המערערת וזה האחרון ציין, כי אם יוצג אישור על משלוח מייל לכתובת הנכונה או דבר דואר רשום למשרדו, הוא "ימחק את הערעור". ב"כ המשיבה ציינה, כי תגיש "עותק יותר קריא" של המייל. היא הוסיפה, כי אף לעניין התנאי השני בכגון דא, קרי- עיוות דין, המערערת לא העלתה כל נימוק שיש בו כדי לבסס חשש מפני עיוות דין, גם אם יש טענה כי אחר נהג ברכב.

8. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי ולאחר שעיינתי בהודעה שהוגשה לאחר הדיון על צרופותיה ובתיק של בית המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

9. אין חולק כי המערערת פנתה למשיבה בבקשה להסבת הדו"ח בתאריך 16.9.2021. אין גם מחלוקת כי בקשה זו נדחתה מאחר והפנייה התבצעה בחלוף למעלה מ- 90 ימים, כפי שמפורט במכתב של מפנ"א מיום 19.9.2021. בנסיבות אלה, טענת המערערת כי לא ידעה על הדו"ח נסתרת מניה וביה, שכן משלוח המכתב למפנ"א מעיד על כך כי המערערת הייתה מודעת לקיומו של הדו"ח ואף ביקשה, באיחור אמנם, להסב אותו משם המערערת על שם אחר.

קיומו של אישור מסירה בו צוין "מען בלתי מספיק", אין בו כדי לסייע למערערת אשר הלכה למעשה ידעה על הדו"ח ופנתה בעניינו למפנ"א בחלוף כתשעה חודשים מיום ביצוע העבירה. ודוק, אף אם לא

הייתה אינדיקציה כי תשובת מפנ"א נשלחה למערערת באמצעות בא כוחה, אין בכך כדי לפטור את המערערת מחובתה לעקוב אחר פנייתה להסבת הדו"ח, ובכל מקרה, אי קבלת תשובה לא היה בה כדי לאיין את הידיעה של המערערת אודות הדו"ח.

10. אלא שלא כך הם פני הדברים. שכן, בהמשך לדיון שהתקיים בפניי, הגישה המשיבה מסמכים אשר מלמדים על כי המענה נשלח לב"כ המערערת. ממסמכים אלה עולה, כי המענה האמור נשלח בתאריך 20.9.2021 אל **אותה כתובת דואר אלקטרוני** (דוא"ל) שציין ב"כ המערערת בפנייתו. הדברים עולים מהכתובים שחור על גבי לבן. טענת ב"כ המערערת כי לאחר בדיקה שערך "אין בתיבת הדוא"ל שלו כל מכתב מטעם מפנ"א, אף לא בתיבת ה-'ספאם'", אין בה כדי לסתור את האמור במסמכים אלו.

11. הנה כי כן, אנו בפני בקשה להארכת מועד שהוגשה בחלוף כשנתיים ממועד העבירה, ומעל שנה מאז נודע למערערת על הדו"ח. עסקינן אפוא בשיהוי ניכר שלא ניתן לו כל הסבר המניח את הדעת, ועל כן צדק בית המשפט קמא עת דחה את הבקשה.

12. גם לעניין הקביעה כי המערערת לא העלתה כל נימוק אחר המצדיק הארכת המועד, לא מצאתי להתערב. בכגון דא, הטענה כי המשיבה פעלה לגביית החוב מבלי שבוצעה מסירה כדין לגביו, הובררה כלא נכונה שכן המערערת ידעה גם ידעה אודותיו.

בבחינת למעלה מהצורך אציין, כי אף הרצון לבצע הסבה אינו יכול להצדיק פנייה בשיהוי כה ניכר לבית המשפט, זאת בשים לב לעיקרון סופיות הדיון.

13. השורה התחתונה מכל האמור, **היא שדין הערעור להידחות.**

מזכירות בית המשפט תשלח פסק דין זה לצדדים כמקובל.

ניתן היום, ב' אייר תשפ"ג, 23 אפריל 2023, בהעדר הצדדים, בהסכמתם.